

LÁSZLÓ LIZA

Csak egy izom

1

Nem írok többet sem anyámról,
sem apámról. Arról, amit maguk
után bennem felejtettek.

Nem nézem pillantásukon át
magam, mert felszámol ez a látás,
ha tovább engedem.

Megvakítom őket azzal, hogy
az ország másik végébe költözöm.

Nem írok többet róluk, mégis
körém gyűlnek, nagyot sóhajtanak.
Hegyekhez szoktak, a fejüket
felemelni. A lapos táj megijesztené
őket, mert bár feltekintenének,
nincs mire. Az ég önmagába fordul,
ha nincs magasság, amibe kapaszkodni lehet.

2

Elfogy a vidék, ahol éltem. A természet
szenvtelen, benövi majd házunkat.
Ablakunkat betöri, ágyunkat befonja,
kitörli nyomunkat a betonból.

Behorpad a homlokom, miközben
ezt képelem, és ebbe a horpaszba
állatok költöznek majd. Kétlaki lények,
amilyen én is vagyok.

A természet szenvtelen, a nyelvem
csak egy izom, a szívem csak egy izom.

A száj beomlik önmagába, úgy robbantják
be majd nevünket, mint egy bányát.

3

Két rög van apám szeme helyén.
Mellette ülök, az arcából legyenek
rajzanak elő. Ez a vidék szenttelen,
nem választja meg, ki lakja házait.

4

Állatok, ahogy puha orruk
belenyomódik a földbe,
ahol őseim fekszenek.
A két rög, hogy milyen
alakban, milyen kiterjedésben
őrzi meg pillantásukat, érdektelen.
A madarak csőre kemény.
A fák átfúrják a puha testeket.